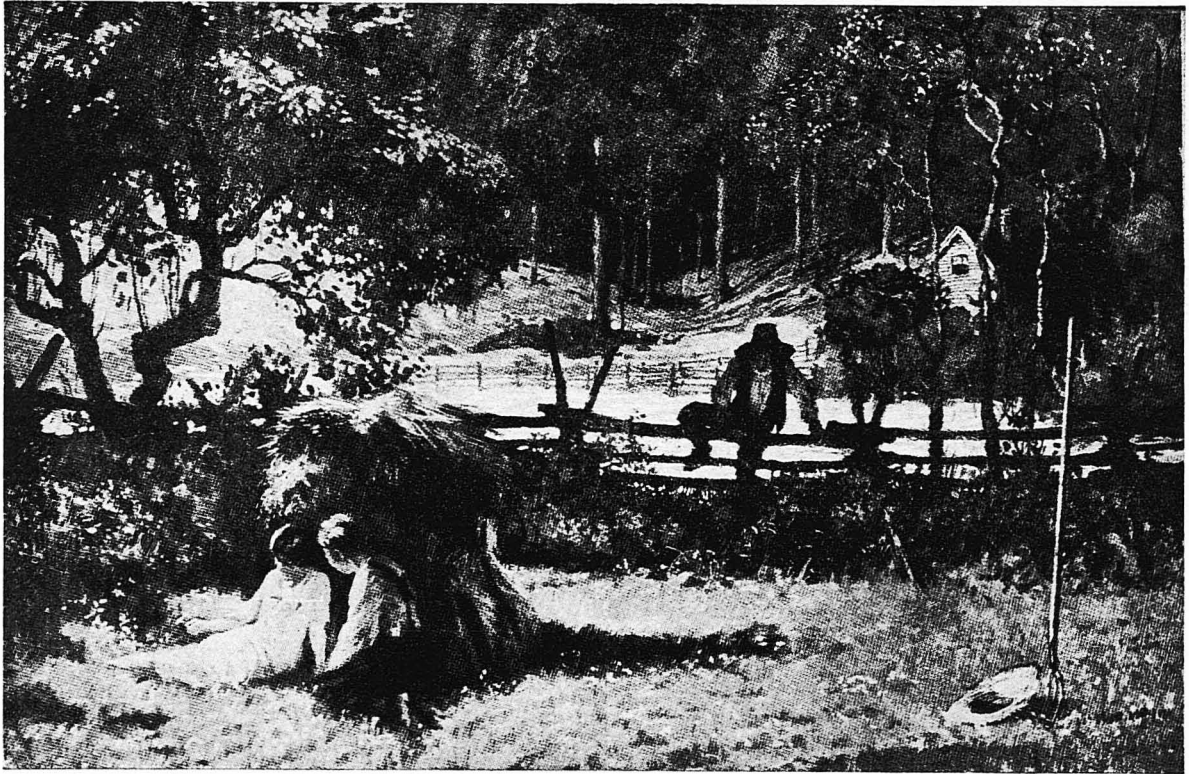

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ)

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

"Άφησα για μια στιγμή τους γιατρούς ν' ασχολούνται να βγάλουν τη σφαίρα απ' τή πληγή του φίλου μου και πέρασα στη μεγάλη αίθουσα, όπου την παραμονή της μονομαχίας, ο Ίωάννης Λε Νουάρ-Μουτιέ είχε τακτοποιήσει τās υποθέσεις του, είχε συντάξει δε άζομη και τή διαθήκη του. Ο ήλιος έλαμπε γελαστός. Από τὰ άνοιχτά παράθυρα έμπαινε τὸ χρυσὸ φῶς του και τὸ αέρας έφανερε τή μυρωδιά τῶν γιασεμιῶν και τῶν ρόδων. Η ὥρα θὰ ήταν τώρα 9 τὸ πρωί. Η μονομαχία έγινε τὴν αὐγή. Στὸ γειτονικὸ δωμάτιο ἀκούγονταν παράπονα και στεναγμοί, πότε δυνατοί, πότε σιγανοί και πονεμένοι. Μιά άγωνία είχε πιάσει τή καρδιά μου. Για νὰ περῶση ἢ ὡρα έβημάτιζα στην αίθουσα, παίζοντας πότε με τὸ μαστίγιό μου, πότε με τὰ κοιμωτεχνήματα του τραπέζιου, προσφιλή στην ὑπαρξί, ἢ ὁποία κείνη τή στιγμή επέλευσε με τὸ θάνατο στο δίπλανο δωμάτιο.!

"Ένας μεγάλος φάκελλος τοποθετημένος ἐπιτήδης, ὡς φαίνεται, για νὰ τὸν δῶ, πάνω στο τραπέζι, μ' έκαμε νὰ σταθῶ. Ο φάκελλος ἀπηρθύνετο σὲ μένα. Είχε γραφεί τὴν προηγουμένη ἀπὸ τὸν Ίωάννη Μουτιέ, ὁ ὁποῖος είχε, φαίνεται κακὰς προαισθήσεις για τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας. Με τρέμοντα χέρι άνοιξα και διάβασα τὰ ἀκόλουθα φρικτὰ, μυστηριώδη και ἀνεξήγητα πράγματα :

Κύριον Ροβέρτον Σερβάλ

Μπαρις, 15 Ὀκτωβρίου...

"Αγαπητέ μου φίλε,

"Θὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατί θὰ μονομαχήσω αὔριο τὸ πρωί με τὸν κ. Α. Ι. Φραιτόν. Έλαβες μέρος στην ὑπόθεσιν αὐτὴ χωρίς νὰ μοῦ ζητήσης ἐξηγήσεις ἂν και ήταν πολὺ παράξενη. Σοῦ ὀφείλω μιὰ ἐξηγήσιν και διάβασε σὲ παρακολῶ και φρίξε.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, καθὼς γνωρίζεις, ἐνοίκιασα ἓνα σπίτι στὸ Παρίσι, με τὸ σκοπὸ νὰ ἐγκαταλείψω πειὰ τὴ ζωὴ τῶν ταξιδιῶν ἴσως και νὰ παντρευθῶ. Σοῦ ἔχω μιλήσει, νομίζω, για τὴν δίδα Μάρθα Α... τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα στὸ Ποντιγερῆ τῶν Ἰνδιῶν και τὴν ὁποίαν εἶδα πάλι στὴ Γαλλία. Μ' ἄλλα λόγια ἤθελα νὰ κανονίσω τὰ τῆς ζωῆς μου.

Τὸ σπίτι πού ἐνοίκιασα ήταν φωτεινὸ, οὔτε καινοῦργιο, οὔτε παλιῶ. Ένα σπίτι συνειδημένο. Τὸ μέρος πού θὰ ἔμενα στὸ δευτέρω πάτωμα ήταν ἀναπαυτικὸ, εὐχάριστο... κοινόν. "Όλα στην

ἱστορίαν αὐτὴ εἶναι κοινὰ... τὰ πάντα ἐκτὸς του τραγικοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ ἐξηγήσῃ.

"Εγκατεστάθηκα στὸ νέο αὐτὸ σπίτι στῆς ἀρχὲς τῆς ἀνοιξέως και ἔμενα εὐχαριστημένος, καταμαγευμένος γιατί ἤμουν πειὰ «σπίτι μου» ἀνάμεσα στὰ πράγματά μου. Μόνον αὐτὸς πού ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ και τὰς Ἰνδίας μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴ χαρὰ αὐτὴ. Έξανα τὴν περιουσίαν του κόσμου και ὁμως πολὺ περισσότερο εὐχαριστούμην τώρα ἀπ' τὸν περιπάτο πού ἔκανα τὸ πρωί στὸ δάσος.

"Όταν ἐβόριζα ἀπὸ ἓνα τέτοιο περιπάτο μοῦ συνέβη και ἡ ἱστορία, ἢ φρικτὴ και μυστηριώδης ἱστορία πού θὰ σοῦ διηγηθῶ.

"Ήταν μεσημέρι, λίγο ἀργά για φαγητὸ. "Ανοιξα μονάχος μου, μπῆκα στὸ σπουδασιῶτό μου... και ἀνατρίχιασα! "Επάγωσα δλοσ! Κι' ὁμως δὲν εἶδα και τίποτε τόσο ἐκτακτὸ. Γιατί αὐτὴ ἡ ταραχὴ μου; "Άκουσε ὁμως και θὰ δῆς. Στὸ γραφεῖο μου ἐκάθηταν ἓνος ἄνθρωπος με γυρισμένες τῆς πλάτης μου ἔμενα. Ήταν στυμμένος και ἔγραφε!...

"Εσταμάτησα. Νόμισα στὴν ἀρχὴ πὸς ἦσουν σὲ φίλε μου. Κῦτταξα πειὰ καλὰ τὸν άγνωστο και εἶδα πὸς είχε μάτια άνοιχτὰ γαλάζια, πολὺ γλυκὰ και μεγάλα, μύτη εὐθείαν μὰ κατακόκκινη γετειάδα, μιὰ μ ρφή τέλος πάντων πού μοῦ θύμισε ἀρχαία Ἑλλάδα... Προχώρησα με τὴν ἐρώτησιν στὸ στόμα :

— Τί ζητάτε ἐδῶ, κύριε;

"Εξάφνα ὁμως ὁ άγνωστος χάθηκε! "Εγινε ἄφαντος! Δὲν βλέπω πειὰ τίποτε. Τὸ κἀθισμα ἀδειανό, τὸ γραφεῖο μου ἔρημο! "Ενόμισα ὅτι ἔπαθα σποτοδινίασιν! Ήταν πραγματικότης; Ήταν ἀλήθεια; "Η ὁραματίσθηκα ἀπλῶς; Προχώρῳ στὸ τραπέζι μου, κυττάζω και βλέπω ἐκεῖ ὅπου ἐκεῖνος ἐκάθητο, πάνω στὸ λευκὸ στυπόχαρτό μου γραμμένο ἓνα δυσανάγνωστο ὄνομα, τὸ ὁποῖον μολὲς προχθὲς κατόρθωσα νὰ διαβάσω : Α. Ι. Φραιτόν!...

Φραιτόν! Ποιὸς ήταν αὐτὸς; "Ανθρωπος ἢ φάντασμα; Πέρασαν ὄχτῳ ἡμέρες στὰν για δευτέρα φορά συναντήθηκα μιὰ νύχτα στην αὐτὴ τὸ σπίτι μου, με τὸ ἴδιο άτομο, τὸ ἴδιο φάντασμα! Μοῖρριζε μιὰ ματιὰ κι' ἐξηφρανίσθη πάλι σάν ἀστροπή. "Απὸ τότε τὸν ἐσυνείδησα. "Εγινε συγγαμικὸς μου φοβερός. Κάθε στιγμὴ περνοῦσε μπροστὰ μου. Έξανε βόλτες σάν νὰ ήταν σπίτι του. "Απόσο πάντα ἔτρεχα νὰ τὸν ἀγγίξω, νὰ τὸν πιάσω...

Τὴν ὥρα ὁμως πού ἐγὼ ἤμουν ἔτοιμος νὰ τὸν ἀρπάξω αὐτὸς

μού ξέφυγε...

Ἐξήγησα ἐξηγήσεις ἀπὸ τοὺς κυρίους ποὺ ἔμεναν πρὸ ἐμοῦ στὸ σπίτι. "Ὅσο κι' ἂν προχώρησα μακριὰ, βρήκα μόνον φιλήσυχους χωρικούς οἱ ὁποῖοι, δὲν θυμόνταν νάχαν δὴ ποτὲ τίποτε τὸ ὑποπτό. Τότε περὶ φίλε μου ἄρχισα νὰ σκέπτομαι μήποτε ὑπῆρχε τὸ πόσο κανεὶς ζωντανὸς ἢ πεθαμμένος, ὁ ὁποῖος μὲ μισοῦσε, ὁ ὁποῖος ἠθέλε νὰ μ' ἐκδικηθῆ. Τίποτε δὲν ἀνεκάλυψε! Τίποτε... τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὴν ἐξῆς ἀσήμαντη (:) ἀφορμὴ. "Ὅταν περίου βρισκόμουν ταξεῖδι στὰς Ἰνδίας μὲ τὴ μνηστὴ μου — εἴχαμε γνωρισθῆ περὶ — στὴ πολίγνη Βιζνὸν, μπρὸς σὲ μιὰ καλὴβὴ συναντηθῆκαμε μ' ἕνα γέρο φακίρη. Ὁ ἀδελφός αὐτὸς ἔβριζε στὴν ἀρραβωνία στικιά μου ἕνα τόσο ἄσπερο βλέμμα, ὥστε θύμωσα καὶ τὸν χτύπησα μὲ τὸ μαστιγιό μου στὸ πρόσωπο. Τὸν χτύπησα κι' ἴφυγε. Εἶδα ὅμως γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του νὰ μὲ κοιτάζουν μὲ τόσο μῖσος, μὲ τόσο θυμὸ ἐκδικήσεως, ποὺ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ κτύπημα αὐτό... Καὶ τώρα ; Ὑπάρχει σχέσης μεταξὺ τοῦ Φακίρη ἐκείνου καὶ τοῦ φαντάσμα ὃς ποὺ παρυσιάζεται μπρὸς μου μ' ἄγρια μορφή ; Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ...

Γνωρίζεις πολὺ καλά, φίλε μου, τὴ θρησκευτικὴ ἀνατροφή ποὺ ἔλαβα καὶ τῆς χριστιανικῆς ἰδέας μου. Ἐπὶ τέλους χωρὶς διλοῦν νὰ ντραπῶ πῆμα νὰ ζητήσω τὴ συμβουλὴ ἐνὸς παπῆ ὁ ὁποῖος ὕπῆρξεν ἄλλοτε διευθυντὴς μου καὶ εἰς τὸν ὅποιον εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Μὲ ἤκουσε μὲ προσοχὴ καὶ μοῦ εἶπε :

Παιδί μου αὐτὰ ποὺ μοῦ λες μὲ βιάζουν σὲ μεγάλη ἀνησυχία. Ἡ θρησκεία μας δὲν παραδέχεται εὐκολα αὐτῆς τῆς φύσεως τὰ πράγματα, ἂν καὶ ἡ ἁγία Γραφὴ μᾶς παρέχει πολλὰ τέτοια παραδείγματα. Ἡ μόνη καλὴ συμβουλὴ ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω εἶναι ν' ἀφήσῃς αὐτὸ τὸ σπίτι ὅσο μπορῆς γρηγορὰ. Ἡ Δίς Μάρθα ἢ ἀρραβωνιαστικὴ σου ἔφυγε γιὰ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γαλλίας. Τρέξε νὰ τὴ συναντήσῃς. Μὴ διστάσῃς νὰ ὑποχωρήσῃς μπρὸς σὲ νὰ ἐξθρῶ σου. Εἶναι τὸ καλλίτερο μέσο νὰ ὑπερισχύσῃς. Φύγετε ἀμέσως καὶ νημερευθεῖτε ἐκεῖ κάτω. Ἄν ἔχετε γῆνὴ τὸ θῆμα σατανικοῦ πνεύματος, τοῦλάχιστον θὰ εἰσθε δύο γιὰ νὰ προσεύχεσθε καὶ νὰ ὑπερασπισθῆτε ἐναντίον του Μὴ μένης, παιδί μου, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πιστέψέ με.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα μπήκα στὴ ταχείαν ἀμαξοστοιχίαν τοῦ Νότου γιὰ τὸ Μπιαρίτς.

Ἦρρα θέσι σὲ διαμέρισμα τοῦ ὕπνου. Τὴ στιγμή ποὺ ἔμπαινα στὸ ἐστιατόριο γιὰ νὰ φάγω, εἶδα καθαρὰ στὸ τραπέζι, τὸ ὅποιον εἶχαν φυλάξει γιὰ μένα καὶ στὸ ὅποιον εἶχα ἀφήσει γιὰ σημάδι τὸ ἐπισκεπτήριό μου, εἶδα, τὸν ἀγνωστὸ μου κοκκινομάλη τῶν Παρισίων.

Ἡ καλύβη τοῦ Φακίρη

Ἦταν ἐκεῖνος, ἐκεῖνος ἦταν !... Τὰ ἴδια βελούδινα, χαλύβδινα μάτια του, ἡ ἴδια λάμψις τῆς γενειάδας, ἡ ἴδια ἐκφρασις, ἡ ἴδια εἰρωνεία.

Προχώρησα, οἶχτηκα ἐπάνω μ' ἄνο γιὰ χέρια γιὰ νὰ πιάσω ἴσως τὸν ἄερα, τὸ μὴδέν... Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ... ἄγγιξα σὲ ἄρρασμα, σὲ μέλη σώματος, σὲ σῶμα ζωντανό !...

Ἡ γροθιῆς μὲ ἀνταμώθησαν πρὶν πέσουν στὰ πρόσωπά μας. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἐπίστεψαν πὼς ἐπρόκειτο περὶ φιλονικίας γιὰ τὴ θέσι. Μᾶς ἐχώρισαν, ἀλλ' εἴχαμε δώσει τὰ ἐπισκεπτήριά μας πλεον.

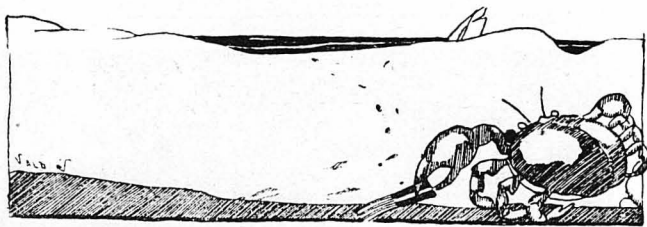
Ἄδρω μονομαχῶ μετὰ τοῦ κ. Α. Ι. Φραιτὸν, δηλαδὴ, σοῦ δροκίτομα, μὲ τὸ ἀγνωστον, τὸ φάντασμα, τὸ μυστηριώδες ὄν τῆς ὁδοῦ Πέτρον Σιαρὸν. Τί θ' ἀπογίνῃ ; Θὰ μὲ φονεῖσῃ ; Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος !...

Ἰωάννης Δὲ Νουὰρ Νουιέ.

Ἡ ἐπιστολὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Συγχρόνως δὲν ἄκουγα περὶ τοὺς στεναγμούς τοῦ πληγωμένου φίλου μου στ' ἄλλο δωμάτιο... Ἀνοῖξε σιγὰ τὴ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ στὸ κατώφλι ἐφάνηκε ἡ νοσοκόμος μοναχὴ, μὲ τὸ πρόσωπο κτρινιασμένο μέσα στὰ λευκά τῆς πέπλα καὶ μοῦ εἶξε :

— Ἡ ἐγγείφισις ἀπέτυχε ! Ἐτελείωσε, κύριε. Ὁ φίλος σας δὲν θὰ ὑποφῆρῃ περὶ. Ἀπέθανε !

Ἀμέσως, τὴν ἴδια ἡμέρα ζήτησα στὸ Μπιαρίτς καὶ εἰς τὰ πέρας τὸν Α. Ι. Φραιτὸν, τὸν ἀντίπαλο τοῦ φίλου μου. Τίποτα. Κανένα ἴχνος ! Ἐξηφανίσθη. Καὶ σκέπτομαι Ἦταν ἀνθρώπος ἢ φάντασμα ; Φάντασμα ἀσφαλῶς. Ποιὸς ξέρει... Ἰσως καὶ κάτω, στὴ καλύβη τοῦ Βιζνὸν ὁ ἐκδικητικὸς φακίρης νὰ χαιρετῆ αὐτὴ τὴν στιγμή γιὰ τὴν ἐκδίκησιν του. Μέσα σ' ἄλλη μορφή ἢ ψυχὴ του πέρασε τὰς ἐπτάρας καὶ ἐκδικήθη... Ποιὸς ξέρει !... Ὑπάρχουν τόσα μυστήρια ἐπὶ τῆς γῆς !... ΦΡΑΝΣΟΑ ΝΓΕ ΝΙΟΝ

ΕΥΖΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΩΣ

Μάϊους μὴν τὸν θηλυκὸν
Κι μῆνας τὸν ἰσθύνον
Μῆνας πολλῶν ἀπαγογῶν
Ποὺ κάνουνι κι κρῶτουν...

Τ' ἄρσεν' ὑψοῦνης τὰ ξυνά ;
Τὴ κλιβεῖς τι κι φι
Κι τί θὰ φάτι ὀστιγνά
Δὲν σ' καίγιτι καρφί...

Κι' ἔτσι τὰ ἰσθήματα
Ευχινέτι στὴν ἀράδα
Κι' ἀρχίζνι τὰ σαράματα
Κ' ἢ κλουσουπατινάδα...

Κι σεῖς ποῦ ἀγαπιώσαστι
Κι στυάζατι κι φλιώσαστι
Κι γλυκουλιγουνόσαστι
Κι τὰ λοιπά κι τὰ λοιπά
Ὀῦλον περὶ κι τρουγώσαστι
Κι τρέγιτι εἰς τὸν παπᾶ
Ὅσπερ εἰς καταφύγιον
Λιγὰ τοῦ διαξύγιον !...

ΜΗΤΡΟΥΗΣ

ΠΡΟΣ ΜΑΙΛΕΝΙΚΟΝ

ΝΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕΘΑ

Ὁ χρονογράφος τοῦ «Σχοῖπ» κ. Μαυλενίκος γράφων πολλὰ τὰ καλὰ γιὰ τὸ «Μπουκέτο» — δι' αὐτὸν καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν — φέγει ἐν τέλει τὴν συνήθειαν τῆς ἐκλογῆς τίτλων ξενικῶν, ἀναφέρων ὡς παραδείγματα τὸ «Σκέρτος» καὶ τὸ ἡμέτερον «Μπουκέτο». Παραδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅτι ἡ λέξις μπουκέτο εἶναι ξενικὴ, ἀς ὁμοιολογήσῃ ὅμως καὶ ὁ κ. Χρονογράφος, ὅτι ἔχει ἀποκτήσει πλέον αὐτὴ τὴν Ἑλληνικὴν ἰδιωγένειαν, ὅτι ἔχει ἐξελληνισθῆ, ὅτι ὁ λαὸς τὴν ἔχει κάμει ἀπὸ αἰῶνων λέξιν δική του, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λέξιν σκερ- τος, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ νέα. Παραδείγματα τὸ συγγραφόμενον Μέγα Λεξικὸν τῆς Νεοελληνικῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἡ λέξις αὐτὴ περιλαμβάνεται. Ποία γλῶσσα ἄλλωστε δὲν ἔχει καὶ ξένας λέξεις, ποῖος λαὸς δὲν χρησιμοποιοεὶ καὶ δὲν ἔχει ἀφομοιώσει τοιαύτας ; Τέλος πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομασῶμεν τὸν περιοδικὸν μας ; Ἀνθόδωρον ; Εἶναι κάπως σχολαστικόν. Ἀλλὰ μήποτε καὶ ἡ ἐφημερὶς εἰς ἣν γράφετε κ. Μαυλενίκε — τὸ Σχοῖπ — φέροι τίτλον ἑλληνικόν, τίλον ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ ὁ μὴ γνωρίζων τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ; Ἀς μὴ συζητοῦμεν συνεπὲς χωρὶς λόγον...

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Διὰ τὸν μουσοργὸν Βένταν, ἐκ Γότας, διηγούνται πὼς, ὅταν ἔπαιξε λιάνο ξεγνώστου τόσο, ὥστε νόμιξε πὼς παίζει κάποιος ἄλλος καὶ ἐπιθύρηξε :
— Εὐγε, εὐγε ! Πολὺ ὦραϊα ! Σὰς συγχαίρω !...

Διηγούνται περὶ σοφοῦ τινος, ὅτι ὁσάκις ἐτίναξε τὴν πλά του, κτυπώντας τὴν στὸ τραπέζι, ἐφώναζεν ἰσχυρῶς νομίζοντας πὼς χτυποῦν στὴν πόρτα : — «Εἰσε- ἔλθετε !».

Μιὰ μῆρα, ὁ Λέσιγκ, θύλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμιότητα τοῦ ὑπῆρξεν του καὶ μεταχειρισθῆκε τὸ παλιὸ σύστημα, ἀφήνοντας μιὰ φούχτα νομισμάτων ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Ἐλησμονῆσεν ὅμως μιὰ λεπτομέρεια : Νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματα !...

Ο ΧΑΧΑΣ

